

POSTANOWIENIE

2 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Krajewski

na posiedzeniu niejawnym 2 stycznia 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa K. spółki akcyjnej w W.
przeciwko G.P.
o ochronę dóbr osobistych,
na skutek skargi kasacyjnej G.P.
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z 25 września 2023 r., I ACa 219/22,

- 1. odrzuca skargę kasacyjną w zakresie, w jakim odnosi się ona do punktów 1 i 2 zaskarżonego wyroku;**
- 2. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w pozostałym zakresie;**
- 3. zasądza od G.P. na rzecz K. spółki akcyjnej w W. 360 zł zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 25 września 2023 r. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, na skutek apelacji pozwanego, sprostował oznaczenie powoda w komparycji i sentencji zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Opolu z 26 listopada 2021 r. (pkt 1), zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zmienił treść oświadczenia

zawierającego przeprosiny oraz oddalił częściowo powództwo w zakresie sposobów opublikowania oświadczenia (pkt 2), oddalił apelację w pozostałym zakresie (pkt 3) a także rozstrzygnął o kosztach postępowania (pkt 4).

Pozwany wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego, zaskarżając go w całości. Powołał się na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), wskazując, że Sąd II instancji naruszył przepisy prawa procesowego, w tym art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c., przez nieodniesienie się do wszystkich zarzutów apelacji, oraz przepisy prawa materialnego przez – jak należy najprawdopodobniej rozumieć – zaniechanie uznania, że pozwany działał w obronie uzasadnionego interesu społecznego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powód wniósł m.in. o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna została skierowana przeciwko wyrokowi Sądu Apelacyjnego w całości, a więc objęła także jego punkt pierwszy, w którym sprostowano wyrok Sądu I instancji. Orzeczenie sądu drugiej instancji wydane na podstawie art. 350 § 3 k.p.c. nie należy do orzeczeń merytorycznych kończących postępowanie w sprawie, więc nie może być zaskarżone skargą kasacyjną (zob. postanowienia SN: z 26 sierpnia 1998 r., II CZ 70/98; z 9 grudnia 1998 r., II CZ 143/98; z 27 stycznia 1999 r., II CZ 158/98; z 26 maja 1999 r., III CZ 34/99; z 13 czerwca 2013 r., V CZ 28/13; i z 30 grudnia 2021 r., V CSK 204/21). Jedynie w przypadku, w którym sąd drugiej instancji wydał orzeczenie o sprostowaniu z naruszeniem art. 350 § 1 i 3 k.p.c., będące w istocie rozstrzygnięciem co do *meritum* sprawy oraz nastąpiło to w sprawie, w której skarga kasacyjna jest dopuszczalna, można wnieść od takiego orzeczenia skargę kasacyjną (wyroki SN z 4 listopada 2010 r., IV CSK 188/10, OSNC 2011, nr 7-8, poz. 86, i z 17 czerwca 2014 r., I CSK 422/13; postanowienia SN z 19 stycznia 2018 r., I CSK 176/17, i z 21 marca 2019 r., I CSK 488/18). Taka sytuacja w niniejszej sprawie jednak nie miała miejsca, stąd też Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. odrzucił skargę

kasacyjną w zakresie zaskarżenia rozstrzygnięcia zawartego w punkcie pierwszym wyroku Sądu Apelacyjnego.

Ponadto należy wskazać, że jedną z przesłanek dopuszczalności środka zaskarżenia jest interes prawny w zaskarżeniu. Dla jego powstania konieczne jest istnienie stanu pokrzywdzenia orzeczeniem (*gravamen*), który występuje, gdy zaskarżone orzeczenie narusza interesy skarżącego (zob.m.in. uchwałę składu siedmiu sędziów SN z 15 maja 2014 r., III CZP 88/13, OSNC 2014, nr 11, poz. 108; postanowienia SN: z 25 lutego 2015 r., V CSK 450/14; z 16 kwietnia 2021 r., I CSK 484/20, i z 31 stycznia 2022 r., I CSK 1578/22). Rozstrzygnięcie w zakresie, w jakim Sąd Apelacyjny w punkcie drugim zaskarżonego wyroku zmienił wyrok Sądu Okręgowego, oddalając częściowo powództwo, jest dla pozwanego korzystne. Nie ma on w tym zakresie interesu prawnego w zaskarżeniu, co powoduje odrzucenie skargi kasacyjnej jako niedopuszczalnej również w tej części, na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c.

W pozostałym zakresie należy wskazać, że Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa, usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych. Ograniczenie przesłanek do czterech ma zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane te funkcje, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie.

Wskazana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka zachodzi wówczas, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze jest dostrzegalna *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego o charakterze elementarnym, polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście

sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał, względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym (zob. postanowienia SN: z 29 listopada 2022 r., I CSK 4912/22; z 30 listopada 2022 r., I CSK 2735/22; z 20 października 2023 r., I CSK 1612/23; z 26 października 2023 r., I CSK 76/23, i z 31 października 2023 r., I CSK 4805/22).

Zaskarżone orzeczenie nie jest dotknięte wskazaną wyżej kwalifikowaną wadliwością. Sąd II instancji odniósł się do wszystkich podnoszonych przez pozwanego zarzutów sformułowanych względem orzeczenia Sądu Okręgowego. Z obowiązku wynikającego z art. 378 § 1 k.p.c. nie wynika zresztą konieczność odrębnego omówienia przez sąd w uzasadnieniu orzeczenia każdego argumentu podniesionego w apelacji. Za wystarczające uznaje się odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia (zob. wyrok SN z 24 marca 2010 r., V CSK 296/09, i postanowienia SN z 29 lutego 2024 r., I CSK 1038/23, i z 26 marca 2024 r., I CSK 6890/22). Przez sformułowanie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powołując się przy tym bezskutecznie na dokonaną nieprawidłowo kontrolę apelacyjną, skarżący w istocie wyraża swoją niezgodę wobec oceny prawnej dokonanej przez Sąd II instancji.

Również zarzuty naruszenia prawa materialnego nie mogą zostać uznane za oczywiście uzasadnione. W szczególności wyłączając bezprawność naruszenia dobra osobistego przesłanka działania w celu ochrony uzasadnionego interesu społecznego ma charakter w znacznej mierze ocenny, co oznacza konieczność zaakceptowania po stronie sądów *meriti* pewnego stopnia dyskrecjonalności w tej mierze.

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w pozostałym zakresie (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, 3 i 4 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 8 ust. 1 pkt 2 oraz § 20 rozporządzenia

Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Marcin Krajewski

(E.M.)

[a.ł]